Слово "письменник" походить від дієслова "писати", а не від якогось там іншого дієслова.

Отже, виходить, що письменником зветься людина, що пише…

І то не така людина є письменник, що випадково там щось напише і стане… Ні! — письменник так він увесь час пише й нема йому нікоторого впину.

Це починається завжди так.

— Ось, подивіться… Чи не підійшло б… оце до вашої газети? Це я написав…

Дивитесь.

— Не підійшло б… Знаєте… Не такого нам треба… Нам би якби щоб отакого…

— Так у мене є й таке. Ось…

І це не таке… Нам би якраз не такого треба…

— Так у мене є й не таке. Тільки вдома… Я принесу…

— Принесіть…

Ви дивитесь йому вслід, як він повернувся йти, дивитесь… дивитесь… дивитесь…

— Нда! — кажете собі.— Єсть! Потім приноситься "не таке, а отаке".

— У мене й ще "!

— Та ні, нам так що й цього досить… Продивимось… Зайдіть так через тиждень…

— Бувайте!

— Товаришу! Там друкарня прохає на "корпус"… Робітники стоять…

— І ти, лиха година! Дивись… І нема нічого підходящого… Ага! Ось… Почекайте трохи… Продивлюсь… Ммм… "Били ми Врангеля"… "Червонці наші… орли"… "Загнали в море"… "Хай живе"… Щось підходяще… Нате… На "корпус", скажіть, хай беруть… І пішло.

А як уже пішло, то тоді держись.

— Товаришу! Я ще вам приніс… Ось… і ось… і ось…

— Добре! Продивимось. Залишіть.

У всякім разі, з цього моменту вважайте, що є ще один новий письменник, якому кажуть:

— Випишетесь! Нічого… Не святі горшки ліплять… Потім так місяців через два, дивись, уже в "Гарті", або

в "Плузі", або в "Більшовику" він про "форму" і "зміст" жарить та:

— У Тичини, знаєте, є щось старе… Не скажу напевно, що саме, але щось є… Отаке щось, знаєте… Не таке, а отаке…

Маєте письменника кваліфікованого.

Отак, як бачите, письменники получаються…

Далі із зростом чуприни зростає й той чи інший письменників світогляд, та чи інша його ідеологія, та чи інша платформа…

Власне, платформа не "та чи інша". Платформа переважно тепер радянська. Навіть не переважно, а виключно радянська.

Світогляд здебільша революційний…

Ідеологія здебільша пролетарська або пролетарськоселянська…

Коли до цього ще додати порожній здебільша шлунок, прекрасний апетит, гарячу кров, хоч і без відповідного числа червоних кров'яних кульок, то внутрішній вигляд письменників уже можна собі уявити добре.

Назовні письменники всі в штанях, іноді дуже добрих, іноді дуже дірявих (залежить від талану), мають вони (як уже говорилось) здебільша довге волосся.

Більше особливих ознак, здається, нема.

Довжиною рядка в творі всі письменники поділяються на прозаїків, на поетів і на футуристів.

Прозаїками звуться ті письменники, у яких рядок дуже широкий, і дуже довгий, і дуже дешевий.

Поети — це ті, що рядок у них коротенький, яскравий. І на кінці в нім причеплено або риму, або асонанса, або алітерацію.

Коли цього не причеплено, то такий вірш зветься верлібром, або ліверною ковбасою.

Футуристи походять від слова латинського futurum, тобто майбутній. Отже, це, власне, ще не є справжні письменники. Це письменники майбутні. Ще колись писатимуть, а тепер вони тільки бавляться, граються, вчаться на письменників і лаються.

А взагалі народ вони всі симпатичний і мали в Києві свою газету, а в Москві тов. Троцького, який сказав:

— Хай чим хоче та дитина бавиться, аби тільки не плакала! Не займайте, може, з їх що й буде путнє.

Рядок у футуристів безформений якийсь, бо, кажу ж, вони не насправжки ще пишуть, а дряпають.

Незрозумілістю свого твору письменники поділяються на символістів, імажиністів, неокласиків, реалістів (і ще сила є різних "істів").

Символісти — це ті, що пишуть віршами "символ віри". Потім вони перевертаються на неокласиків, з неокласиків на пролетарських, з пролетарських на футуристів, крім поета Якова Савченка, який був символістом, так залишився ним і до цього часу, бо розгубив усі свої "символи віри" й тепер усе 'дно що без паспорта.

Неокласики — це ті, що кажуть:

— їйбо, ми не такі, як ви нас розумієте!.. їйбогу, ні! А ви нас отак розумієте?!? Айяйяй! Як вам не сором!

Імажиністи — від слова "і ми мажемо". Так що це всім зрозуміло. У нас їх мало.

Реалісти — це, як ви й самі догадуєтесь, письменники, що скінчили реальну школу й не склали конкурсу до політехніки. Так реалістами й залишились…

Є ще особливий гатунок письменників. Це так звані гумористи. Вони пишуть для того, щоб читачі плакали, або самі плачуть, як пишуть, бо їм писати не хочеться. Нещасний народ усі гумористи, бо, навіть коли зуби болять, мусять писати щось "веселе".

Символіст, або імажиніст, або взагалі інший якийнебудь письменник, так тому можна писати, що він хоче. Трррагедію так трррагедію, комедію так комедію. А гумористові — ні. Обов'язково — веселе.

Найголовніше в письменникові — талант.

Талантом своїм письменники поділяються… Ні. Будем одверті… Письменники всі талановиті. їйбогу, всі. Нема неталановитих письменників. І не буде ніколи.

Попробуйте сказати якомунебудь, що він неталановитий… Спробуйте…

Та ніколи не скажете…

А як і скажете, так спересердя, і він вам не повірить…

От тільки де. в письменника той талант знаходиться — не знаю. Ніколи навіть бачити його не доводилось…

З декотрими ж і купався навіть і не зауважив, хоч і придивлявсь пильно…

Дивишся: людина як людина… Сяде писати — талант…

Талант — це штука дуже тендітна, і про його краще багато не будемо писати… Бог із ним.

Найголовніше для письменника — гонорар.

Гонорар декотрі теоретики вважають за головний чинник у психології творчості.

Схиляюсь і я до їхньої думки, звичайно, не як теоретик, а як практик од літератури.

Хороша штука, що й казать, і задля нього, задля гонорару, можна навіть отакі вірші встругнуть:

Коли я бачу на вулицях тічку І коло неї ватагу собак, Я згадую гарну дівчину, Оточену компліментами Перехожих гуляк…

(Гео Шкурупій, Барабан, стор. 16)

Коли б не було на світі гонорару і поет побачив на вулиці тічку, він або пройшов. би собі потихеньку повз неї, або (коли він молодий і "рєзвий") почав би тюкати… 'І більше нічого… А так бачите: зразу "пригадав дівчину", та ще й "гарну".

От що значить — гонорар…

— Та… що вже казати. Якби не було гонорару. Ну, годі. Крапка.